

СОПОЋАНИ

Има у нама још море љубави,
У срцу одјекује још песме бруј.
Можда душа нешто тајно слави
Или у гају пева малени крагуј.

Богати нитков дрско срећу краде;
Пауков наум у мрежи се види,
Далека звезда без циља и наде
Угасила се ил' се можда стиди

Од силних грехова земнога света,
Или од природе – хранитељке мана,
Од лакејске позе малог сунцокрета,
Па жури у таму тихог самостана

Да оплаче немоћ светлости над сенком
И прокуне поход окрутних варвара;
Може ли лепота сили да опрости
Кад градове руши и олтар разара?

Порећи се не сме аманет предака,
Демони прошлости навиру у чула;
Прекор икона и старих фресака –
У очима мутним вечност се згуснула.

Зидови без крова пркосили свему
Кад су векови ишли унатрашке –
Легло гуштера и конак јастребу;
Сузе кад грунуше са извора Рашке.

Одоле олујама и провали кише –
Походима хорди једном и занавек;
Хтеде да будеш оловка што пише;
Неко кô се враћа ко вољени човек.

СВЕТИ НИКОЛА У БАЊИ

Између Црног врха
Бањског брда,
Побијеника и Бића,
Са десне обале Лима –
Једна зараван има;
Над њом шуме зелене,
Две еруптивне стене,
Испод извор здравља,
Сто корака ниже
Храм православља,
Маузолеј Војиновића,
Жаруља слободе
И знања, кула туге
И радовања
Светиониче добра,
Ко те први направи –
Незнани ктитор
Или Урош Храпави;
Након што се окупа
И оде, излечен топлином
Бањске воде.
Ма ко био,

Није те од очију крио.
Од давних еона,
Звоне твоја звона;
И ма откуд да се иде
Светла се кубета виде.
Под сводовима твојим
Молише се многи.
И Свети Сава
Кад даде причест
Уз крушну нафору
И повери епископију
Хиландарском Христофору.

Душмани те рушише
Вековима, до темеља.
Скидоше олово
И оставише гола
Допола. Ти се кô феникс
Из пепела диже
И школа се у теби роди.
Друговасте у једној кући,
Док школа за Биљег
Не оде.
Сада се гледате
Кроз дрвеће,
Јасике и тополе,
Као брат и сестра
Који се пазе и воле.

МИЛЕШЕВО

Испод наноса времена и отврдлих
звучова
Смеши се лепота степенстих лукова.

Једнообразна основа ка западу и истоку
Урања у вечност и прошлост дубоку.

Тамо откуд стари сјај и дична слава
Векују у задужбини краља Владислава.

Варвари кад те срушише и угушише
бі ло
Душу ти удахнуше Спиридон и Гаврило.

Светлост си био и увек заклетва наша
Кад Савине мошти похара Синан-паша

И просу их у пепелу да сруши славу
стару –
Из њих се гордо воздиже храм на
Врачару!

Александар Лапушнеану са својом
Роксандом
Поклонио се смерно и удостојио те
даром.

Лепота Рашке школе сину на бистром
лицу
Кад Иван Грозни посла ти пехар и
здравицу;

И док источни зид под кубетом снива на
апсиди,
Очи Белог анђела милују – у њима све
се види.